

Saovabha kertjében

LANG XING és BUZÁS BALÁZS

A torz személyiségű finno-ugrik pánöropéer alapvetően három dolgot tehet, ha avilágleghosszabbnevűvárosába (Krungthep mahanakhon bowon rattanakosin mahintara ayuthaya mahadilok popnopparat ratchathani buriromudomratchaniwet mahasathan-amonpiman-avatansathir-sakkathatitya-visnukamprasit; ez nem vicc, igazából így hívják Bangkokot) érkezvén önfeledt szórakozásra vágyik.

1) A Patpongban felpattan egy váltivarú repedtsarkú hátára, és addig üli meg a szőrén, míg a muay thai-on kigyúrt verőember segítségével le nem peregnek a szeme előtt addigi sekélyes életének unalmas pillanatai. (Inszájder tipp: a gumióvszer itt állatbélből is készülhet, elnevezése thung anaamai. Ha latex, thung yaang anaamai. A statisztikák szerint 11 százaléuk defektes.)

2) Fekélyes gyomrát nem kímélendő ellátogat a Siriraj Kórház Igazságügyi Orvostani Múzeumába (Thonburi kerület), ahol a formalinban vagy abból félig kikandikálva incselkedő levágott végtagok, művészien fésült fejbőrök, torzszületlen magzatok, tetovált üssanyámnesirassok között testközelve kerülhet egynéhány bűnelkövető földi maradványaival. Az utóbbiak derekára kötött madzag gátolja meg, hogy kiboruljanak az üvegvitrinből, finoman ráncosodó orcájukon nemespenész pelyhedzik. A folyosón az aktuális halálesetek színes fényképes dokumentációja mutatja az utat: a) 24 éves, elfeketedett férfi, áramütés érte; b) közkedvelt örömlány cipóra dagadt feje, a Chao Prayából pecázták ki a nemzetbiztonsági erők; c) 18 éves szűz 18 darabban, a tetőről esett le, miután ismeretlen személy szárítókötelet hurkolt a nyakára; d) alig negyvenes ember, csak úgy meghalt a mihaszna. A hejre tetemek elé a szerető kezek harapnivalót és némi zsebpénzt készítettek: megéhezhet a lélek, mielőtt újra testet öltene, meg az apró is jól jöhet még a nyilvános vécében. (Inszájder tipp: feltétlenül ellenőrizzük a málnás joghurtok szavatossági idejét. A romlott élelmiszer gyomor- és bélpanaszokat okozhat. A múzeum megtekintése egyébként ingyenes.)

3) Elvonszolja magát a Lumphini Park szomszédságában terpeszkedő Saovabha Intézetbe. Alig három sarok, a IV. Rama és a Henri Dunant utca metszéspontja, de fejletlen izomzatunkat már az első mozdulatnál megbénítja a rátapadó, lengének mondott túraruházat. Negyvenöt a fok, százas felé járhat a páratartalom. Sebtében szerzett barátunk drótszámaron üget a közös cél felé. Jól tudjuk, merre kell menni, de a maszkos nyugdíjas nem tágít. Ju frend, hó mács disz? A belépti díj vérlázítóan magas, hetven bahtért máshol lájf só jár: ju vonna fákk? A pár száz bahtért kopírozott nemzetközi újságíró-igazolvány láttán a talpunk alatt megnyílik a föld, és az előadás máris kezdetét veheti. Na, erről lesz szó a továbbiakban, de előbb egy kis történelem.

Miközben bátor osztrák-magyar hadfiak a Doberdo-fennsíkon próbálták eltaposni az olasz rombolótüzet, és Zámbo Dzsimi éppen 16. viaszlemezének utómunkálatait végezte, Sawang Vadhana királyné a nevezett helyszínen gurigázta üveggolyóit. Ekkor tártá fel előtte valamelyik jobb keze, hogy Thaiföld (akkor persze még Sziám) a világ azon országainak egyike, ahol bőséggel teremnek a natív és endemikus mérgeskígyók, s mivel a lakosság zöme földművelésből él, sokan esnek áldozatul a kígyóknak. (A taposóaknák és az álrühás Vörös Khmerek után még az ezredfordulón is a mérgeskígyók

eliminálják a legtöbb népfelkelőt Délkelet-Ázsiában.) Ennek bizony nem örült az áldott jó asszony, és nyomban felszólította a birodalma levegőjét rontó idegeneket, hogy ugyan dobjanak már össze egy kígyófarmra valót, hiszen a Brazíliából importált szérum egy petákot sem ér a szíami kígyók mérge ellenében. Doktor Leopold Robert, a Thai Vöröskereszt tudományos részlegének első igazgatója 1923. november 22-re végül is tető alá hozta a földkerekség második kígyóintézetét.

Míg a sok németajkú turista a félórás diavetítésen izzad, addig a magát tévedhetetlennek hívó magyar trió a légkondicionált kiállítóteremben, lokális szerpentek fotói és üveges tekintetű formaldehides manifesztálódásainak társaságában mulatja az időt. Jöjjön a kígyósó! A sűrke felsőben pompázó tar műsorszóró nyilvánvalóan az egész intézmény agya. A faliújságot a vele készült interjúk kivágatai borítják, és a tévében is ő mutatta be ország-világnak, hogyan kell pusztá kézzel nyakon ragadni minden kígyók királyát. Karján kevesebb a heg, ujja viszont több van, mint az összes segédjének együttvéve. Az összekötő szöveg két nyelven beszél, a Pápa ennél többet tett magáévá, de emberünk legalább emlékezetből idézi fel a frázisokat. Disz king kobra isz déndzsörösz sznék. A fő látványosság a kígyók etetése és a méregfejes, melynek apropóján előbb egy körülbelül háromméteres királykobra (*Ophiophagus hannah*) mirigyeinek tartalmát erőltetik egy petricsészébe, majd a fejcsontjait éppen természetes pozícióba rendezni próbáló vadállatot jól megtömik az előre kikészített vízisiklókcal (*Enhydry enhydry*, *E. plumbea*, ritkábban *E. bocourti*). A drága pénzen vett tigrispiton (*Python molurus bivittatus*) már a porondról kifelé igyekszik megszabadulni a torkára forrott csirkecomboktól. Egy kisebb példány nyakba is vehető, és még fizetni sem kell külön, de ahogy kilépnék vele a főkapun, a biztonsági őrök szélesebesen lefejtik rólunk. Búcsúzóul az ajándéküzletben szerezhetünk örömet magunknak vagy a legkedvesebb ellenségeinknek egy-egy természetűnek hitt pózban kitömött kobrával (*Naja naja*, *N. kaouthia*, sőt akár *N. siamensis*), amelyhez persze pecsétes CITES dokumentáció dukál. Ugyanez mongúzzal karöltve, illetve briftniként vagy ízléses lábbeliként reinkarnálódva is magunkévá tehető. Aki Bangkokban jár, feltétlenül élvezzen itt el. (Inszájder tipp: IDE KELLENE A THAI NYELVŰ SZÖVEG)